



# "קשה לי עם הכוחניות וגסות הלב, אבל אני אוהבת את הארץ"

על החזרה בתשובה של אחיה: "רק דאגתי שזה לא יגרום לקרע בינינו. זה לא קרה" ■ על ההתבטאויות ב"צוק איתן": "ראיתי 900 הודעות שמאחלות לי למות, וזה גרם לי להגיד שאני מתביישת בעם שלי" ■ ועל הפאנל בתוכנית גב האומה: "אין איזו כוונה לא להביא ימנים. איכשהו, פשוט אין קומיקאים שמתאימים" ■ רגע לפני גיל חמישים, אורנה בנאי מתחרטת על טעויות העבר, משלימה עם החשש מהעתיד, ונוסעת עד אפריקה כדי לגלות מה משותף לה ולבן שלה

רחלי מלקי-בודה | צילום: אריק סולטן



## א

אחת בעלי חיים היא סמלה המסחרי של אורנה בנאי. אפילו לבית הקפה שבו אנתנו נפגשות היא מגיעה מלווה בשני כלביה, ברונז וסופי, שמתרצצים בין הכיסאות ומצליחים לחלץ גם מהממורמרים שבסוערים חיוך מתרפק. אבל צמד כלבים, תזויתיים ככל שיהיו, הם אפילו לא הכנה למפגש הבתלי אמצעי עם הולכי על ארבע שבנאי חוותה אך לא מזמן. "זה לא היה כמיהם", היא אומרת, "זה אפילו לא מזכיר אותם. פתאום את קולטת את העוצמה של הטבע, ואיך הכלבים שלי הם בעצם חיות בוטיק".

לפני שבועות אחדים יצאה בנאי עם אמיר, בנה היחיד, לשמורות הטבע הפראיות של טנזניה. כבר בתחילת המסע צוותו השניים לבני זוג מבארי־שבע, שגילו ששה עומדים להעביר שבוע שלם בג'יפ עם אחת הנשים המוכרות והמצחיקות בטלוויזיה הישראלית. "אני מניחה שזה היה להם קצת מוזר, אבל הם התאפקו ולא אמרו לי את זה", מספרת בנאי. למה דווקא אפריקה?

"מבחינתי זו הייתה הגשמת חלום. הרי מי לא רוצה להטעו לאפריקה?"

בשדה התעופה הטנזני היא נחתה היישר לתוך החוויה האפריקנית, בטיוול של חברת "עולם אחר", המארגנת טיולים גיאוגרפיים וחופשות חוויתיות ברחבי העולם. "ככניסה לטרמינל חיכו לנו הג'יפים, הרקולסים גדולים ומרשימים שנראה ששום דבר לא יכול עליהם", מספרת בנאי. "לא נתנו לנו הרבה זמן לחשוב, לקחו אותנו מיד לטרנג'ירי, אחת מהשמורות המרשימות ביותר במדינה, שמתאפיינת בסוואנות עצומות ובמגוון גדול של בעלי חיים. הנהג המקומי והמקסים שלנו פתח את גג הג'יפ ואמר 'ברוכים הבאים לספארי'. נעמדנו, הרגשנו את הרוח נעימה ומלטפת, והיכינו למפגש הראשון שלנו עם הטבע הפראי והסודות שלו. החיות הראשונות שראינו היו עדר של פילים. לא הצלחנו להתאפק ופשוט צרחנו בהתרגשות. מיד אחרי זה ראינו משפחה מדהימה של ג'ירפות, ואז חזירי בר ואיילים ואינסוף חיות – חגיגה לעיניים וללב".

השכנים ההולכים על ארבע, היא גילתה, לא תמיד מאירים פנים לנופשים. "בלילה ישנו בלודג', שזה מין מלון שטח שנפוץ בשמורות טבע. המתין לנו שם זוג קנדי שהתאהב באפריקה, נשאר שם ופתח מקום למטיילים. החדר הוא בעצם אוהל גדול, עם מקלחת ושירותים. הכול היה נוח מאוד, אבל גם הבחילו אותנו עם אינספור הוראות. כל אחד צויד במשירי קשר, והזהירו אותנו שלא נצא מהאוהל בלי ליווי, כי החיות פשוט מסתובבות שם. ובאחת כשחורנו מהארוחה נדהמנו לגלות מול העיניים עדר של באפלו".

**נתקלת במראות של ציזו?**

קשה לי מאוד לראות חיות מתות, ובכלל קשה לי לראות דם. ציזונו לנו מרדיך מקומי שהיה מסוגל להוות לפי היות חיות שמתקרבות. הסתובבנו באיון שמורה פתאום הוא אמר שאנחנו מתקרבים למשפחה של צ'יטות. הייתה שם אאמ עם שני גורים, והוא הראה לפי שפת הגוף שלהם שהם לקראת ציד. אגב, אצל הצ'יטות מקובל שאחרי הציד הראשון האמא נושטת את הגורים, ומשם הם ממשיכים לשרוד לבד. הם חכמים, נפטרים מהילדים בגיל צעיר, לא כמו אצלנו שהילדים יושבים לך בבית עד גיל 35.

"לא רחוק משם הסתובבו איילות תומפסון, ואת

רואה את הצ'יטות מתבייתות על אחת מהן ומחכות.

המרדיך אמר לנו שזה יכול לקחת הרבה זמן, אבל אם נהיה ככלביים, נראה טרף. הצ'יטות התחילו לנוע, ופתאום האם עצרה והם חזרו למקום שלהם והתבייתו מחדש על עדר של גנו. נאמר לי שהגנו זו חיה לא חכמה, וכשהסתכלתי לה בעיניים לא היה לי ספק: מרובר בחיה סמוכה".

**ובשאת רואה את האצותיות של הטבע, זה לא מערער את האמונה שלך בתמימות של בעלי החיים?**

"לא, כי זה לא מגיע מרוע, אלא אך ורק מהישרדות. את לא יודעת על מי עצוב לך יותר – על זה שנטרף או על זה שנשאר רעב. בטבע יש משהו צורק ומרוק, כשכל חיה ניזונה ממה שהיא צריכה כדי לשרוד. אנחנו בני האדם מונעים מאינטרסים ומכוונות רווח, ואו מציצאים דליקטסים כמו כבד



"אנחנו מעבירים חיות גיהנום כדי שלנו יהיה דליקטס לאכול". המגנה בעד טבעונות

### "כל כך הרבה שנים שביבי הוא ראש ממשלה, ואיך שלא תסתכלי על זה, המצב פה לא טוב. קשה לי להבין איך אנשים ממשיכים להצביע לו. כמו שאתה רגיל לאכול שניצל ויהיה קשה לך לעבור לטופו, ככה גם אנשים שחים 'מחלי'. זה עניין של מסורת"

**ואיך היות באפריקה?**

"הכול מהכול. הייתי גם אמא, גם חובבת בעלי חיים, וגם מישהי שיש לה בריחות מצחיקות על מה שהיא רואה. היו לנו למשל הרבה דאקות על המקומיים, שבואי נאמר – הם לא מאמינים בסבון. לטנזנים גם יש מין ייב כזה שנראה לך שהם על טרפ, אבל הם לא. הם נורא צלילים וסחים, ובכל זאת פוצצת מתוכם איוז שמחה פנימית, חום אמיתי ורצון נורא טבעי שיהיה לך טוב.

"היום הראשון של המסע נפל בדיוק על יום ההולדת ה־12 של אמיר. כולם התרגשו בשבילו וחגגו לו, וביום השני הגענו למלון אחר וגם שם חגגו לו, ונהיה קטע מצחיק, שבכל יום חוגגים לו במקום אחר. הטנזנים המקומיים שרו 'אקונה מטטה' וביצעו ריקוד מלהיב ומשמח. אמיר, הבן שלי, ממש נשבה בקסם שלהם. הוא למד מהר מאוד מילים בטנזנית, התחיל לתקשר איתם והפך לאחד משלהם".

**יצא לך לשאול את עצמך האם אנחנו, עם כל**

**תרבות השפע המערבית, מאישרים יותר מהם?**

– בזמן הנסיעה ראינו ככפרים עוני קשה, ילדים רדים וחלשים. כל הסיפורים ששומעים תמיד על ילדים רעבים באפריקה – אנחנו פגשנו את זה מקרוב. אין שם תנאים טובים, אין רווחה, ועדיין יש איוז מין שמחה והתגברות, ראייה טובה על מה חשוב בחיים, וזה מקסים. הרבה פעמים אמרנו 'וואלה, צריך ללמוד מהם'. פגשנו בטנזניה שני שבטים – שבט המסאי, שהוא יותר תיירותי ועושה שווא, ושבט הבושמנים, שאצלו ראינו איך הם חיים על אמת. זה היה שוק. מרובר בשבט שמתנהל ממש כמו האדם הקדמון, עם אמונה פגאנית באיזה אליל. הם אפילו לא היו לבושים, אין להם מודעות כוז בכלל. הם חיים מציד, והטופ שלהם זה קופים. למולם יש עם הרבה. הילדים נראו מוזנחים מאוד, עם מחלות עוד קשות, הם לא נראו שמחים.



צילום: תומר ואברת - פלאש 90

**"בדרך למלון עברנו בכפרים הארד־קור, שבהם את מקבלת את העוני הרגשתי שאני נוסעת בתוך פח זבל**

**ענק שחיים בו אנשים בתת־תנאים כשאני בדרך לגן עדן. כשחזרנו הביתה, אמיר**

**אמר לי: 'אני רוצה לנסוע לשם שוב ולחלק ממתקים לכל הילדים באפריקה'"**



"הם צלולים וסחים, ובכל זאת יש בהם שמחה פנימית מתפרצת". מקומיים בטנזיה

רגעים שראיתי אותו כמעט בוכה מאושר. הוא גם ילד כזה שיכול להכניס את הראש שלו ללוע של אריה. אין לו פחד מכלום. הוא משוגע על בעלי חיים כמו אמא שלו".

**בבל, נראה שיש לכם קשר מיוחד.**

"כן, אנחנו צוות, ואנחנו צוות טוב. זה היה מאוד אינטנסיבי. נסענו ביחד, ישנו ביחד. גם אם היו מיטות נפרדות, חיברנו אותן".

**תמיד רצית להיות אמא?**

"האמת שלא כל כך. הייתה לי דילמה מוסרית ביחס לקונספט של תרומת זרע, והתלבטתי מאוד אם לאמץ. ואז היקום פתאום הביא לי אותו. מין אפיוודה כמאצע החיים, ופתאום אני בהריון. זה היה שוק. אני לא מאמינה באלוהים, אבל הרגשתי שהיצור הזה צריך להגיע דרכי, שאין מצב שאני מוותרת עליו".

**עכשיו יש לי שאלה**

**סטריאוטיפית: מזרחית מבארי שבט שהופכת לתליאביבות, לסבית, שמאלנית, אם חדידותית ואוהבת חיות. הבי קלישאה של טיפוס שהיו צוחקים עליו בדרום.**

"זה רק מראה לך שאסור לקטלג ואסור להגדיר. אפשר להוולד במקום מסוים, אבל הכול תלוי בסוף בנפש שלך ובמה שאת סופגת ומגיישת. האחים שלי, אביתר ומאיר,

כותבים שירים כמצאה. הבן שלי עלה על גדותיו. לחוות את זה ביחד, שנינו, להיות לבר מול הטבע הפראי הזה. היו

המרדיך סיפר לנו שהמשלה הציעה להעביר אותם ליישובים מסודרים, אבל הם לא הסכימו. זו תפיסת העולם שלהם. היה שם אנתרופולוג שסיפר שהם לא חיים עד גיל מאוחר. הצבעתי על אישה שנראתה בת שמונים, ואמרת לו – הנה, יש זקנים. אז הוא אמר לי, 'היא מקסימת בן 55, לא יותר...'. אחרי חמישה ימי שטח בג'ונגלים של טנזניה הם הגיעו לזונדר. "מקום יפהפה, אפילו כיל גייטס קנה שם אי פרטי משלו", אומרת בנאי. "הגענו למלון מפואר, ויצאנו לטייל על חוף ציורי, עם חול לבן וים יפה ורגוע".

**מרגיש כמו מעבר חד. אולי אפילו חד מדי.**

"בהחלט. בדרך למלון עברנו בכפרים הארד־קור, שבהם את מקבלת את העוני לפרצוף. הרגשתי שאני נוסעת בתוך פח זבל ענק שחיים בו אנשים בתת־תנאים – כשאני בדרך לגן עדן. הקונטרסטיות הייתה לא נעימה. היה לנו קשה עם המחשבה שעובדי המלון משרתים אותנו ואחר כך חוזרים לתנאים האלה. כשחזרנו הביתה, אמיר אמר לי: 'אני רוצה לנסוע לשם שוב ולחלק ממתקים לכל הילדים באפריקה'. "יצאנו בנוזיכר למה שהם קוראים צלילה עם דולפינים, אבל תכל'ס באותה מידה יכלו לומר שזו צלילה עם פילים. אין שם אף רולפיץ, לא ערכנו אותם שהם צריכים להגיע לאירוע. נסענו לאורך הצלילה בסירה קטנה ומצ'וקמקת, בשתייה הייתי מגיעה יותר מזה. ואו קופצים למים עם שנורקל, צוללים, ריוואלה, לא ראינו דברים יותר מדי יפים".

דבר אחד יפה היא כן מצאה. "הבן שלי עלה על גדותיו. לחוות את זה ביחד, שנינו, להיות לבר מול הטבע הפראי הזה. היו

אנשים עם רגישות־יתר. וכשיש לך רגישות־יתר, אתה סופג. גם את השמחה, וגם את הסבל".

**מותי בבית בפעם האחרונה?**

"כשראיתי את אמא של אלון בקל (שנרצח בפיגוע בפאב "הסמטה" בתל־אביב – רמ"ב) בהלוויה של הבן שלה. אי אפשר היה שלא לבכות. כשהורים מאבדים ילדים זה נוגע לי במקום מאוד עמוק, והגשמה שלי נקרעת. זו תחושה שקורעים לך את הבשר".

### הזמן של גורי

את ילדותה בבארי־שבע היא מתארת כתקופה פראית ומלאת חופש. "חיתי כמו ילדה ברווית. פרא אדם, משחקת יפהפה. אחרי הצבא עברתי לחיות בתל־אביב, למדתי משחק, והנושא של הזהות המינית התחיל להעסיק אותי".

לקח לך הריבה זמן לחשוף אותה.

"כי היו לי כל מיני פחדים ואיטורים מבחוזץ.

פחדתי מהמשפחה, מהסטיגמה, מזה שהתרמית הזאת תיזכק בי ולא יתנו לי תפקידים. לשמור סוד כל כך הרבה זמן זה רע, זה מסוכן, וזה עלול אפילו לגרום למחלות. אני היום מרברת עם נוער והמוסקטואלי ואומרת – גם אם אתם יודעים שמישהו ימות בגלל זה, צאו מהארון".

**את בעד אאוטינג?**

"לא, אני ממש נגד. זה נראה לי אלים ופולשני ולא מוסרי, על גבול הפשע. אמרתי בעבר שזה מזכיר לי כת, הכפיתיות של מי שלא מעז להיות כמונו הוא מוקצה". זו פנאטיות שלא מאפשרת לנו לשמוע דעות".

**גם החילוניות המוחלטת שלך קצת מפתיעה,**

**כשמדובר במישהו שבאה מבית מאמון.**

"לגמרי. אני זוכרת את עצמי בתור ילדה מרברת

עם אלוהים ומבקשת ממנו בקשות, וזאת הייתה תחושה טובה, שיש לך מישהו שאוהב ומקשיב ומכוון אותך. אבל איכשוו, עם השנים, כל מיני מפגשים שלי



< עם אנשים מאוד שליליים פגעו וקלקלו את זה, והרחיקו אותי מאוד מלהאמין בטוב. אביתר אומר שאלוהים נמצא רק בטוב. וכשאני אומרת לו 'איך אתה מסביר את זה שאבא אונס את הילדה שלו, או הוא אומר לי שאלוהים לא שם, שאלוהים הוא רק בטוב". איך הגבת כשאביתר התחיל להתקרב לרד? "אני רק דאגתי שזה לא יגרם לקרע בינינו. זה לא קרה, יש לנו קשר מצוין, וזה מה שחשוב לי. אנשים שחווים בתשובה, זה בדרך כלל מגיע ממצוקה, ואביתר עבר כמה דברים בחיים. אני באמת מרגישה שאלוהים חסר לי בחיים, אבל נורא קשה לי להאמין בו בגלל הכאוס ששולט בכל מקום. אני מקנאה באנשים שיש להם היכולת והפריבילגיה להאמין באלוהים".

את דרכה המקצועית הולה בנאי בלימודי משחק בבית הספר של ניוס נתיב, משם עברה לבמות הסטנדרט של מועדון הקאמל קומדי קלאב. רדו טופו וזהה את הפוטנציאל העניק לה פינה בתוכנית שהייתה לו בערוץ הראשון. הפריצה הגדולה שלה הגיעה בסוף שנות התשעים בזכות "לימוד" – רמות שגילמה לראשונה בתוכנית הטלוויזיה "אקשן", ולאחר מכן בחמש עונות של "רק בישראל", לצדו של ארו טל. משם הליתיק לסגל הקומיקאים של ארץ נהדרת היה כמעט טבעי, כשבמקביל כיכבה בדרכה הקומית "אמאל'ה". בשנת 2009 עזבה את ארץ נהדרת לטובת "מצב האומה" של ליאור שליין בזכיינית רשת – או בגלגל הנוכחי, "גב האומה" בערוץ 10. שם היא אחת מחברי הפאנל הקבועים, "למרות שמאז שגורי אלפי עזב יש קצת כיסאות מוזיקליים".

למה באמת לא עשו לו מסיבת פרידה כמו שצריך? קרה שם משהו?

"ממש לא. לדעתי, הגיע הזמן מבחינתו לתוכנית משלו. נרמה לי שהיו לו מחשבות שמדי פעם הוא גייע לגב האומה, אבל בסופו של דבר הרברים התנגלו אחרת והוא מצא את עצמו עמוק בתוך התוכנית החדשה".

ואם כבר גב האומה, למה אין אף ימני בתוכנית?

"למה? שליין הוא לא שמאל בכלל".

ימניילייט, וקצת הולך שמאלה לאחרינה.

"וטוב שכך".

**אתם לא רואים בעיה בכך שההרכב של תוכנית סאטירה במרייב'טיים הוא כל כך הימונגני בדעותיו?** "אני לא חושבת שזה מכוען. איכשהו, פשוט אין קומיקאים שמתאימים. רוב האנשים שעוסקים בתחום הכיכוד, מה לעשות, באים מהשמאל".
**אולי אם הייתם מחפשים טוב הייתם מוצאים.** "את מעלה פה שאלה מעניינות. אני לא כל כך מעורבת בענייני המערכת, אבל לפי דעתי אין איוו אנ'ג'דה או כוונה לא להביא פאנליסטים שהם בעלי דעה ימנית. אין קו כזה, בכלל לא. פשוט לא הגיע



צילום: אי.פי.

"אף פעם לא עברה בי המחשבה לעזוב". זירת הפיגוע בתל־אביב לפני שלושה שבועות

מישהו שמתאים. אבל מה זה שמאל? זו תפיסת עולם שהיא יותר הומנית, יותר רואה את האחר".

### מלחמות לא מוצדקות

**ביבי מכנב בחלק ניכר מזמן המסך שלכם. זו צריכה להיות אקסיומה, שהוא מוזיק לעם? אתם לא מכבדים את זה שהעם אוהב את ביבי?**

"כל כך הרבה שנים שביבי הוא ראש ממשלה, ואיך שלא תסתכלי על זה, המצב פה לא טוב. קשה לי להבין איך אנשים ממשיכים להצביע לו. אולי מדובר בסוג של שטיפת מוח או הרגל. כמו שאתה רגיל לאכול שניצל ויהיה קשה לך לעבור לטופו, ככה גם אנשים שמים 'מחל'. זה עניין של מסורת".

"למרצ".

**היית פעם בהתנחלות?**

"אף פעם".

**לא קצת משונה שאתם עושים תוכנית סאטירה על ישראל, צוהקים על מתנחלים, ומעולם לא ביקרת בהתנחלות? זה לא מחוק את התרמית של חבורת תל־אביבים שגרים באותם שניים־שלושה רחובות?** "כוננה האמירה על תל־אביבים בכלל, שאנחנו קצת מנותקים. זה לא שאני לא פוגשת ימנים. אנחנו לא חיים באפריקה. אני מודה שיש לי בעיה מוסרית עם ההתנחלויות, כי אני באמת רואה בהן מכשול".
**אם יזמינו אותך להופיע בהתנחלות, תבואי?** "תלוי. בהתנחלויות הקיצוניות אני לא רואה את עצמי מופיעה, אבל עם ההתנחלויות שיש בהן אנשים פחות קיצוניים ופחות משיחיים, אין לי בעיה. יש לי בעיה לראות תמונה של ילד מתנחל מרביץ לזקן פלסטיני, ולצערי ראינו תמונות כאלה".
**איך את מרגישה לגבי אירועים כמו ההצתה**



צילום: שלמה כרמל - "עולם אחר"



לא שמאל בכלל. ליאור שליין

צילום: משה שי - מלאש 90

**"כוננה האמירה על תל־אביבים בכלל, שאנחנו קצת מנותקים. זה לא שאני לא פוגשת ימנים. אנחנו לא חיים באפריקה. אני מודה שיש לי בעיה מוסרית עם ההתנחלויות, כי אני באמת רואה בהן מכשול"**

אוהבת את זה. קשה לי עם הכותניות, עם גסות הלב שיש כאן לפעמים, אבל אני אוהבת את הארץ".

**את מרגישה ציונית?**

"אני מרגישה ישראלית".

### אין מקום לסבתות

כל המשפחות המפורסמות דומות זו לזו, אבל נדמה שהבנאים בכל זאת נתפסים כייחודיים: לא מייחסים את ההצלחות שלהם לפרוטקציה, רק לכישרון. "אולי כי כל אחד הוכיח את זה", מסבירה אורנה את התופעה. "אם ייצא בנאי חדש, יכול להיות שכן יגידו שיש לו פרוטקציה. גם לי אמרו את זה בהתחלה. כשהופעתי אצל רדו טופו ביקשתי שיציג אותי בתור אורנה בנאי במלרע, שלא יקשרו אותי. אבל זה לא עזר,

כולם זיהו אותי כי אני קופי של מאיר".
**רוב המשפחה מוזיקלית, אבל את פנית דווקא להומור.**

"מה לעשות. האמת שגם האחרים מצחקים, אבל הם בחרו במסלול של המוזיקה".
**ועליך בניג האומה צוהקים שאת זייפנית.**

"נכון, הם צודקים. זה לא נעים, אבל הפסקתי להתווכח".
**מה באמת הקטע של השירים בתוכנית?**

**אתם כולכם די מזויפים שם.** "זה צורם,



מבאס אותי להודקן. בנאי

האז ממש קקפוניה. אבל כולנו אוהבים לשיר, זאת בעיה. יש פה איוו חוסר התחשבות בקהל. אנחנו נשיר ואתם תסבלו. טוב, יש לך הריבה הערות בונות, אני אגיש בכתב לליאור שליין. להפסיק עם השירים, ולהוסיף פאנליסט ימני".

בנובמבר השנה תחגוג בנאי חמישים שנים להיווסדה עם המעמד שרכשה לוח בתעשיית הבידור והטלוויזיה אפשר היה לצפות שהיא תניח את הרגליים על השולחן ותתרווח, אבל היא מצדה ממש לא מרגישה ככה.
**את אוכלת כרטיס עם הגיל?**

"כן".

למה?

"מבאס אותי להודקן. אני גם במקצוע שבו המראה חשוב. הרוח שלי תישאר צעירה לנצח, זה ברור. אני אינפנטילית, יש בי משהו מאוד ילדי. אבל המראה משתנה, אני יודעת שהוא משתנה, וזה מראיג אותי".
**את מפחדת מהיום שבו תפסיקי להיות רלוונטית?** "בטח שאני מפחדת. אני מאמינה שהוא יגיע, וזה מפחיד. כי אני לא בתיאטרון, אני לא נמצאת בשום מסגרת קבועה שבה יתנו לי תפקידים של סבתא כשאתבגר. אני אצטרך להמשיך בדרך שלי כמו שהיא הייתה עד עכשיו, וזו לא דרך רגילה".

**גם הפנכון של ההומור הולך ומשתנה, נהיה מאוד פייסבוקי.**

"נכון, אין מה לעשות. תמיד יש ערגה לתקופה שבה הכול היה יותר תמים. הקצב של היום הוא מפחיד, איך שהכול מתפתח ונהיה מכונה גדולה, פחות אנושית ופחות עם נשמה. ואני לא יודעת לעשות משהו אחר, רק עם הנשמה. אז אם לא יהיה לזה ביקוש, הלך עליי".

לתגובות: dyokan@makorishon.co.il